

Arrest

**nr. 110 132 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 maart 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 31 januari 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. 81 498 van 22 mei 2012 waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 27 juni 2012. Op 3 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage

13quater). Verzoeker diende bij de Raad een annulatieberoep in tegen deze beslissing dat verworpen werd bij arrest nr. 89 570 van 11 oktober 2012.

1.3. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 12 juli 2012. Op 30 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.4. Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op 9 januari 2013.

1.5. Op 29 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Overwegende dat de betrokkene op 17 maart 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 15 juli 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 januari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 mei 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 27 juni 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 12 juli 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juli 2012. Overwegende dat de betrokkene op 9 januari 2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte van zijn moeder naar voren brengt dd. 27/06/2012 waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag, dat een attest van overlijden enkel is wat het kan zijn, een attest dat een bepaalde persoon is overleden, zonder enig verband met de betrokkene of de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene een attest van overlijden opgesteld door het wijkcomité met een vertaling naar Nederlands en de 'taskara's van de getuigen met een vertaling naar het Nederlands van de 'taskara's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van overlijden enkel kan zijn wat het is, een attest dat een bepaalde persoon is overleden, zonder aanduiding van de omstandigheden waarin dit gebeurde, dat het attest van het wijkcomité een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene twee kranten naar voren brengt waarin volgens hem een foto van hem in staat als kind waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel of een foto in een krant de echtheid van iets niet garandeert, dat het geplaatst kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van zeven pagina's toevoegt met daarin de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de gelegenheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een blad met de uitgifte van aandelen uit 1993 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit blad reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel met een verklaring van de ambassade en een paspoort afgegeven door de Afghaanse ambassade in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze vraagt de asielaanvraag van de betrokkene onafhankelijk van het dossier van zijn zus te behandelen, waarbij opgemerkt moet worden dat elk dossier van een asielaanvraag individueel wordt behandeld, dat de betrokkene al vanaf zijn eerste asielaanvraag apart werd gehoord door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene dan ook reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle redenen naar voren had kunnen brengen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de advocaat van de betrokkene vijf stukken toevoegt, dat de advocaat van de betrokkene stuk 1, stuk 2, stuk 3 en stuk 4 reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van de tweede

asielaanvraag van de betrokkene, dat stuk 5 een verklaring van een dokter over de leeftijd van de betrokkene is waarbij opgemerkt moet worden dat de Dienst Voogdij zich reeds uitsprak over de leeftijd van de betrokkene, dat niets de betrokkene belet een beroep in te dienen tegen de vaststellingen van de Dienst Voogdij. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30/07/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: “Schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht; Schending van artikel 3 E.V.R.M. Schending zorgvuldigheidsplicht; Schending beginselen van behoorlijk bestuur; Overschrijding van bevoegdheid.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“3.1.1.

De verwerende partij heeft op 29 april 2013 aan de verzoekende partij de bijlage 13 quater, met een bevel op het grondgebied te verlaten, betekend (stuk 1). Zij heeft deze beslissing genomen naar aanleiding van de vierde asielaanvraag van de verzoekende partij.

Ten onrechte houdt de verwerende partij voor als zou de verzoekende partij voor zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren hebben gebracht.

De verzoekende partij is afkomstig uit Afghanistan, een land waar 99 % van de bevolking moslim is (http://en.wikipedia.org/wiki/religion_in_afghanistan). Zoals blijkt uit objectieve informatie worden afvallige moslims veroordeeld tot de doodstraf en zijn zij het slachtoffer van andere mensonterende behandelingen (zie hierna).

In het kader van zijn eerste asielaanvraag werd het dossier van de verzoekende partij behandeld samen met het dossier van zijn zus en haar familie. Bijgevolg heeft de verzoekende partij bij zijn eerste asielaanvraag niet durven vermelden dat hij niet meer gelovig is en bijgevolg afvallig van de Islam is. Ten eerste woont hij hier in België bij z'n zus, aan wie hij niet durft vertellen dat hij geen moslim meer is.

Ten tweede is zijn vorige raadsheer, Meester Maxwell Ogumula, die hem bijstond gedurende zijn eerste asielaanvraag is, een moslim. Tenslotte had hij ook geen vertrouwen in de tolk, aangezien 99 % van de Afghanen Moslim zijn.

De verzoekende partij heeft tot op heden niet de kans gekregen dat zijn vluchtmotieven worden onderzocht door het Commissariaat - Generaal los en onafhankelijk van het dossier van zijn zus en haar familie.

Uit een medisch attest van dokter Hamerlinck (stuk 3) blijkt dat de verzoekende partij minderjarig was op het moment van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Gezien de jeugdige leeftijd van de verzoekende partij was het dan ook extra moeilijk om zich los te maken van zijn familie.

Wat betreft de jeugdige leeftijd wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing opgemerkt dat de Dienst Voogdij zich reeds uitsprak over de leeftijd van de verzoekende partij, zodat niets de verzoekende partij belet een beroep in te dienen tegen de vaststellingen van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij heeft evenwel alle nodige stappen genomen teneinde zijn werkelijke leeftijd vast te stellen. Op basis van de originele taskara, voorgelegd op 15 juni 2011, en een origineel Afgaans paspoort en geboorteakte, voorgelegd op 6 maart 2013, werd aan de Dienst Voogdij een herziening van de leeftijd gevraagd. Bij beslissing van 15 april 2013 (kennisgeving 17 april 2013) werd door de Dienst Voogdij beslist dat “de in dit dossier

aangevoerde elementen zijn niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken". Ondertussen is de verzoekende partij op 27 april 2013 18 jaar geworden. Een beroep tegen de beslissing van de Dienst Voogdij dd. 15 april 2013 (kennisgeving 18 april 2013) is bijgevolg niet meer mogelijk, nu er geen belang meer zal vastgesteld worden.

3.1.2.

Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 9 januari 2013 werd ingediend, werden er bijgevolg wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet naar voren gebracht die een beschermingsnood aantonen en verantwoorden dat haar nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Wat de interpretatie van artikel 51/8 Vreemdelingenwet betreft, kan verwezen worden naar het arrest nr. 61/94 van het (toenmalig) Arbitragehof. Deze interpretatie is de enige grondwettelijke interpretatie van artikel 51/8:

"De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen.

Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling:

reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en

de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.

Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetbepaling zijn gegevens die « betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen ».

[...].

Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid [51/8], niet van toepassing. "

(stuk 4: Arbitragehof, arrest nr. 61/94 van 14 juli 1994, blz. 28-29, <http://www.const-court.be/public/n/1994/1994-061n.pdf> en stuk 5: Arbitragehof arrest nr. 83/94 van 1 december 1994, blz. 6-7, <http://www.const-court.be/public/f/1994/1994-083f.pdf>. [...])

De rechtspraak over de toepassing van artikel 51/8 is vrij breed en verdeeld. Wat opmerkelijk is in de arresten van het Arbitragehof, is dat ook al staat artikel 51/8 een schorsingsmogelijkheid van een beslissing tot niet inoverwegingname in het algemeen niet toe, in de praktijk moet deze beroepsmogelijkheid toch bestaan als er een gegronde vrees voor vervolging wordt ingeroepen. In die zin blijft het Hof gevoelig aan de finaliteit van de asielpcedure, de correcte inschatting van beschermingsnoden. Dit standpunt is vergelijkbaar met de interpretatie van het Grondwettelijk Hof van artikel 39/76 VW over de notie van nieuwe gegevens bij de Raad in volle rechtsmacht.

B.6.3. Door de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te voeren aan beperkingen te onderwerpen (artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid), beoogt de wetgever een evenwicht tot stand te brengen tussen, enerzijds, de eigen kenmerken van de asielproblematiek en, anderzijds, het beginsel dat het verzoekschrift de grenzen van het gerechtelijk debat bepaalt. Bovendien heeft hij dilatoire debatten willen vermijden (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2479/001, p. 133).

B.6.4. De intentie van de wetgever, zoals die met name is uitgedrukt in de onder B.4.1 geciteerde parlementaire voorbereiding, bestond erin van het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep met volle rechtsmacht te maken, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geschil in zijn geheel moet onderwerpen aan een nieuw onderzoek en dat hij in dat opzicht beschikt over dezelfde beoordelingsbevoegdheid als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In die context zou de zorg om dilatoire debatten te vermijden, niet ertoe kunnen leiden dat de Raad zou kunnen nalaten nieuwe gegevens te onderzoeken die de asielaanvrager voorlegt en die van dien aard zijn dat ze op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kunnen aantonen.

B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan

aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen.

B.6.6. Ten aanzien van de in dezelfde bepaling vervatte voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de Raad een nieuw gegeven kan onderzoeken, moet om dezelfde motieven worden aangenomen dat zij geen hindernis kunnen vormen voor de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad ter zake. De voorwaarde dat de nieuwe gegevens een grondslag vinden in het rechtsplegingsdossier kan het bijgevolg mogelijk maken alleen die gegevens te negeren die geen verband vertonen met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek ervan geuite vrees.

B.6.7. Voor het overige belet de vereiste, om nieuwe middelen in aanmerking te laten nemen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 39/76, § 1, derde lid, niet, zoals gepreciseerd in de in B.5 geciteerde parlementaire voorbereiding, dat die gegevens nog dienstig kunnen worden aangevoerd ter adstructie van een latere asielaanvraag.

(stuk 6: Arbitragehof arrest nr. 148/2008 van 30 oktober 2008, blz. 11-12, <http://www.const-court.be/public/n/2008/2008-148n.pdf>, [...])

In een principiearrest van de Raad van State werd het onderscheid tussen de beoordeling van de bewijskracht van een nieuw gegeven ten gronde en de beoordeling of het een 'ernstige aanwijzing' betreft enigszins verduidelijkt:

« Considérant que l'examen de la pertinence de l'élément nouveau relève en principe du fond, et présuppose que la nouvelle demande soit déclarée recevable; que la partie adverse ne pourrait rejeter, dès le stade de la prise en considération, que des éléments qui ne sont pas nouveaux au sens de l'article 51/8 précité ou qui seraient manifestement dépourvus de pertinence pour le sort à réserver à la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié eu égard aux décisions déjà adoptées antérieurement par les autorités compétentes; »

(stuk 7: Raad van State, arrest nr. 113.002 van, 27 november 2002, blz. 4, http://www.asvlumlawdatabase.eu/sites/asvlumlawdatabase.eu/files/aldfiles/Belgimii_03_5%20decision_O.pdf, [...])

Professor Vanheule leest in dit arrest een nieuw criterium op basis waarvan bepaald kan worden of een element al dan niet door de Dienst Vreemdelingen Zaken als 'nieuw gegeven' in de zin van artikel 51/8 moet beschouwd worden. Aangezien het aan het CGVS toebehoort te oordelen over de 'pertinentie' van een element als bewijs voor de grond van de aangehaalde vervolgingsvrees, mag de Dienst Vreemdelingen Zaken slechts nagaan of het nieuw aangedragen element niet 'manifest irrelevant' (« manifestement dépourvu de pertinence ») is voor het beoordelen van de grond van de asielaanvraag. 'Manifest irrelevante' nieuwe gegevens die de in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag niet verantwoord zijn dan: « Nieuwe bewijzen van eerder aangehaalde en voor waar gehouden feiten die in de deliberatie [van de eerste asielaanvraag] zijn betrokken ». D. VANHEULE, 'Noot - Bonita en de witte pater: over nieuwe bewijzen in de asielprocedure (noot R.v.St. nr. 113.002), in T.V.R. 2003, nr. 2, blz. 130.

Er moet opgemerkt worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van art 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het EHRM een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden:

The Government have urged the Court to be cautious in taking a different view of the applicant's claims than the special adjudicator who heard him give evidence and found him lacking in credibility. The Court notes however that the special adjudicator's decision relied, inter alia, on a lack of substantiating evidence. Since that decision, the applicant has produced further documentation. (...)

The Court has examined the materials provided by the applicant and the assessment of them by the various domestic authorities. It finds no basis to reject them as forged or fabricated. (...)

(stuk 8: EHRM, arrest Hilal t UK, arrest no. 45276/99 van 6 Maart 2001, punt 62-63, [...])

De Belgische wetgeving stelt verder dat degene die de toegang tot de asielprocedure bepaalt geen bevoegdheid heeft om een deskundig onderzoek te voeren. Dit vormt een extra moeilijkheid. Het UNHCR meent dat Dienst Vreemdelingen Zaken een grotere bewijslast oplegt dan dat de Procedurerichtlijn toelaat:

"Belgian legislation stipulates that new elements must not only relate to facts or circumstances that have taken place after the appeal body (CALL) took a final decision on the previous application, but must also contain significant indications of a wellfounded fear of persecution or a real risk of serious harm. The latter component is particularly problematic because it requires the AO — the competent authority to conduct the preliminary examination - to consider questions beyond its jurisdiction it appears that the AO may neither judge the credibility of new elements nor assess them in the framework of the 1951 Convention or subsidiary protection. In particular, it may not state that the new elements do not permit a well-founded fear of persecution to be established

(stuk 9: UNHCR, *Improving Asylum Procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice - KeyFindings and Recommendations*, Section 14 - Subsequent applications, maart 2010, blz. 56 en voetnoot 294, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4bab55752.html>. [...]).

3.1.3.

De verzoekende partij heeft verschillende nieuwe documenten voorgelegd om zijn nieuwe asielaanvraag te ondersteunen:

Het betreft volgende documenten:

overlijdensakte van de moeder van de verzoekende partij dd. 27 juni 2012 en een attest van overlijden opgesteld door het wijkcomité;

Volgens de verwerende partij had de verzoekende partij deze documenten vroeger kunnen neerleggen. De verzoekende partij had deze documenten nog niet eerder in bezit en kon het dus ook niet voorleggen tijdens de vorige asielaanvragen.

Volgens de verwerende partij kunnen deze documenten enkel zijn wat ze kunnen zijn, een attest dat bepaalde persoon is overleden. De verwerende partij is van oordeel dat deze attesten zonder enig verband zijn met de verzoekende partij of de reden die hij zou gehad hebben om het land van herkomst te verlaten. Het is niet aan de verwerende partij om hierover te oordelen. Enkel het Commissariaat - Generaal kan oordelen over de inhoud van een document en of dit wel of niet aansluit bij het asielerelaas van een asielzoeker.

De verwerende partij gaat haar bevoegdheid te buiten. De verwerende partij oordeelt immers over de grond van de nieuw voorgelegde documenten, een bevoegdheid die toekomt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

“De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16.594 van 29 september 2008 in de zaak 26/162/11)

Ook de andere neergelegde documenten (krantenartikels, verklaring van de verzoekende partij van 7 pagina's, de enveloppe van DHL, de motivatie van de raadsvrouw en de daarbij gevoegde stukken, de objectieve informatie aangaande afvallige moslims) noodzaken een nieuw onderzoek ten gronde. Immers, deze documenten bevestigen het vluchterelaas van de verzoekende partij en zijn van uiterst belang. De verzoekende partij heeft ook heel wat nieuwe feiten vermeld. Opnieuw is het niet aan de verwerende partij om hierover te oordelen maar wel aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Om deze redenen dient de asielaanvraag opnieuw ten gronde worden onderzocht en worden doorgestuurd naar het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

“Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielerprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen).”

(V. Vereecke, *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

3.1.4.

Wat betreft de vrees van de verzoekende partij aangaande het feit dat hij een “afvallige moslim” is, haalt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij reeds bij de behandeling van de eerste asielaanvraag alle redenen naar voor had kunnen brengen. Dit ten onrechte. Zoals reeds hierboven aangehaald werd de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij behandeld samen met het dossier van zijn zus en haar familie. De verzoekende partij heeft bijgevolg niet durven te vertellen dat hij geen moslim meer is. De vervolging van “afvallige moslims” beginnen immers meestal bij de familieleden of andere Moslims.

“Islam is the only religion in the world which does not allow its followers the freedom to change faith. According to Shari'ah laws (extracted from the Qur'an and Sunnah), apostates of Islam must be sentenced to death. This has led to ex-Muslims often being persecuted, abused and killed. This treatment of apostates is not simply down to the issue of state-enforced religion as some may suggest. As you will find out on this page, the violence or threats of violence against apostates in the Muslim world usually derives not from government authorities but from family members and individuals from the Islamic communities themselves, who operate very often with impunity from the government. This point is further emphasized by the persecution and murder of ex-Muslims which has now become evident in many non-Muslim societies across the globe.”

(stuk 11: Wikislam, Persecution of Ex-Muslims, geraadpleegd op 23 mei 2013, [http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims), [...])

Aan de hand van nieuwe documenten die door de verzoekende partij worden neergelegd, te weten de objectieve informatie aangaande afvallige moslims en de motivatie van de raadvrouw van de verzoekende partij, wenst verzoekende partij aan te tonen dat zijn leven/zijn persoon in gevaar is. in Afghanistan veroordeeld tot de doodstraf, zoals blijkt uit de volgende objectieve informatie:

“Onder de Afghaanse wet worden alle burgers in principe gezien als moslims.

In de Afghaanse praktijk bleef het moeilijk een ander geloof dan de islam openlijk te belijden. Niet-moslims, vooral christenen, hindoes en sikhs, hadden te vrezen van hun omgeving. Intolerantie ten aanzien van niet-moslims en ten aanzien van moslims die niet streng genoeg in de leer zouden zijn, uitte zich in discriminatie, afpersing, bedreigingen en in voorkomende gevallen geweld door medeburgers, geestelijken en OMF. Personen die zich kritisch uitlieten over de islam liepen het risico gearresteerd te worden op beschuldiging van blasfemie die onder sharia wetgeving een terdoodveroordeling tot gevolg kan hebben.

Het Afghaanse rechtssysteem zou bevooroordeeld zijn in zaken waarbij personen van blasfemie werden beschuldigd. Rechters willen niet als soft bestempeld worden in dergelijke zaken, advocaten zijn huiverig om van blasfemie verdachte personen te verdedigen. ”

(stuk 12, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid (Afdeling Asiel, hervestiging en Terugkeer) van Nederland, 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan', Augustus 2011, Blz 66, 3.3.3 Vrijheid van godsdienst en overtuiging [...])

“Said Musa was in the Afghan army when he lost a leg to a mine. He then worked with the Red Cross, helping other amputees, for fifteen years (that 's him on the left in the photo). He 's in jail facing a death sentence - he left Islam for Christ.

Afghan officials have been unapologetic. “The sentence for a convert is death and there is no exception, ” said Jamal Khan, chief of staff at the Ministry of Justice. “They must be sentenced to death to serve as a lesson for others. ” Apostasy is a capital crime in Afghanistan, where the constitution is based on Shariah, or Islamic law. ” (stuk 13, Laodicea Worl Press, 'Facing death penalty for leaving Islam - in Afghanistan', dd. 22 februari 2011, geconsulteerd op 23 mei 2013, <http://exlaodicea.wordpress.com/2011/02/22/facing-death-penalty-for-leaving-islam-in-afghanistan/>. [...])

Ook uit de volgende artikelen blijkt wat er gebeurt met mensen die de Islam verlaten:

Taliban militants kill five Afghan men (including former mullah "Assad Ullah") who had converted to Christianity [http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims \(Afghanistan\)#Taliban militants kill five Afghan men including form er mullah ,28Assad Ullah.22.29 who had converted to Christianity](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims_(Afghanistan)#Taliban_militants_kill_five_Afghan_men_including_former_mullah_Assad_Ullah)

Christians subjected to police raids and threats. Two arrested for apostasy, and another beaten unconscious [http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims \(Afghanistan\)WChristians subjected to police raids and threats. Two arrested for apostasy.2C and another beaten unconscious Christian convert on trial for apostasy, faces the death penalty. Senior clerics voice strong support for prosecution](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims_(Afghanistan)WChristians_subjected_to_police_raids_and_threats) [http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims \(Afghanistan\)#Christian convert on trial for apostasy.2C faces the death penalty. Senior clerics voice strong support for prosecution](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims_(Afghanistan)#Christian_convert_on_trial_for_apostasy.2C_faces_the_death_penalty) Protestors and government minister call for the execution of Christian converts. Reports of widespread arrests, torture and harrasment. 150 Afghan Christians living in exile [http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims \(Afghanistan\)#Protestors and government minister call for the execution of Christian converts. Reports of widespread arrests.2C torture and harrasment. 150 Afghan Christians living in exile](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims_(Afghanistan)#Protestors_and_government_minister_call_for_the_execution_of_Christian_converters)

Over 20 Afghan Christians detained after high-level leaders called for the arrest and execution of converts to Christianity [http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims \(Afghani stanWOver 20 Afghan Christians detained after high- level leaders called for the arrest and execution of converts to Christianity](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims_(Afghanistan)WOver_20_Afghan_Christians_detained_after_high-level_leaders_called_for_the_arrest_and_execution_of_converters_to_Christianity) Christian Red Cross worker and father of 6, to be executed. Jailed for eight months, he has been sexually abused, beaten, mocked, spat on, and deprived of sleep for leaving Islam [http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims \('Afghanistan\)#Christian Red Cross worker and father of 6.2C to be ex ecuted. Jailed for eight months.2C he has been sexually abused.2C beaten.2C m ocked.2C spat on.2C and deprived of sleep for leaving Islam](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims_(Afghanistan)#Christian_Red_Cross_worker_and_father_of_6.2C_to_be_executed)

Gunman enters bank in the eastern city of Jalalabad and shoots dead 42 "infidel" Afghans, including women and children. Says he thought they may be "converts to Christianity"

[http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims \(Afghanistan\)WGunman enters bank in the eastern city of Jalalabad and shoots dead 42 ,22infidel.22 Afghans.2C including women and children. Says he thought they may be 22converts to Christianity 22 Convert from Islam: "If I'm arrested, I would never say I'm a Christian. If you admit it, you \(cannot stay in\) the country," thousands in the Islamic nation still hoping for religious freedom, ten years after the Taliban's fall; \[http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Ex-Muslims \\(Afghanistan\\)#Convert from Islam: ,22If I.27m\]\(http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims_\(Afghanistan\)#Convert_from_Islam:_22If_I.27m\)](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Ex-Muslims_(Afghanistan)WGunman_enters_bank_in_the_eastern_city_of_Jalalabad_and_shoots_dead_42_infidel.22_Afghans.2C_including_women_and_children)

arrested.2C I would ne ver say I.27m a Christian. If vou admit it.2C you .28cannot stay in.29 the cou
ntrv.2C.22 thousands in the Islamic nation still hoping for religious freedom.2C ten years after the
Taliban.27s fall

Godsdienstvrijheid bestaat amper in Islamitische landen, dus ook niet in Afghanistan:

“De individuele vrijheid van godsdienst en levensbeschouwing van mensen die in een islamitisch milieu zijn geboren wordt zwaar geschonden in alle landen waar moslims in de meerderheid zijn.”

(stuk 14, 'De vrijheid van godsdienst neemt steeds meer af, interview met Michiel Hegener, journalist en schrijver van het boek "Vrijheid van godsdienst", dd. 21 oktober 2005, <http://www.liberales.be/interviews/hegenerinterviewN>)

Een grondig onderzoek van bovengaande vrees door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, los en onafhankelijk van het dossier van de zus van de verzoekende partij en haar familie, dringt zich bijgevolg op.

3.1.5.

In de motivering van de bestreden beslissing staat vermeld: “Overwegende dat de betrokkene een blad met de uitgifte van aandelen uit 1993 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat betrokkene dit blad reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag.” (stuk 1).

De verzoekende partij staat voor een raadsel en heeft geen idee waar deze motivering vandaan komt. De verzoekende partij heeft geen “blad met de uitgifte van aandelen uit 1993” naar voren gebracht in het kader van zijn asielaanvragen. Dit document wordt eveneens niet op het ontvangstbewijs van de verwerende partij dd. 29 april 2013 geplaatst (stuk 10). Waarschijnlijk is dit van een ander dossier, waardoor er serieuze vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de zorgvuldigheid waarbij de verwerende partij haar dossiers onderzoekt.

3.1.6.

Het is duidelijk dat de verwerende partij enerzijds de motiveringsplicht heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing enerzijds en anderzijds haar bevoegdheid grondig te buiten is gegaan door te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens.

Bovengaande rechtsregels worden zonder meer geschonden. Bijgevolg is dit enige middel gegrond.”

2.2. Verzoeker laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Verder zijn er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur. Waar verzoeker de schending opwerpt van “*beginselen van behoorlijk bestuur*” doch nalaat te duiden welke beginselen hij geschonden acht, andere dan de reeds door hem opgeworpen geschonden geachte materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, is het middel eveneens onontvankelijk.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.7. Het verzoekschrift wordt gekenmerkt door een lang inleidend theoretisch betoog aangaande de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarbij rechtspraak van het (toenmalig) Arbitragehof, van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en tevens rechtsleer worden opgelijst en kritische kanttekeningen worden geplaatst, maar hiermee en met de overtuiging van verzoeker dat hij wel degelijk nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht, wordt geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of de op ontvankelijke wijze aangehaalde beginselen van behoorlijke bestuur in concreto aangetoond.

2.8. Verder uit verzoeker kritiek op de volgende motivering van de bestreden beslissing: *“Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte van zijn moeder naar voren brengt dd. 27/06/2012 waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag, dat een attest van overlijden enkel is wat het kan zijn, een attest dat een bepaalde persoon is overleden, zonder enig verband met de betrokkene of de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene een attest van overlijden opgesteld door het wijkcomité met een vertaling naar Nederlands en de 'taskara's van de getuigen met een vertaling naar het Nederlands van de 'taskara's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van overlijden enkel kan zijn wat het is, een attest dat een bepaalde persoon is overlijden, zonder aanduiding van de omstandigheden waarin dit gebeurde, dat het attest van het wijkcomité een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag”.*

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten heeft neergelegd ter ondersteuning van de vierde asielaanvraag.

“• Origineel overlijdingsattest van het ziekenhuis Jomhuriaat van Kabul opgesteld in het Engels (dd 1391/04/07 = 27/06/2012)

- *Origineel overlijdingsattest (nr.34143) (Op het document staat geen leesbare datum) opgesteld in Kabul door drie personen die deel uitmaken van een wijkcomité waar de moeder woonde (met hun vingerafdruk)*
- *Envelop van DHL*
- *Twee kranten uit Iran uit 2006 met foto van betrokkene”*

Deze documenten worden respectievelijk als volgt omschreven:

“• Bevestiging van overlijden van A.D.M. (moeder van betrokkenen)

- *Een bevestiging dat A.D.M. (moeder van betrokkene) overleden is op (...) (5/7/2010)*

- *Vertaling van de tekst op het document ; “Onbekende mensen kwamen naar haar huis, A.D.M.werd geslagen en overleed voor haar aankomst in het ziekenhuis”*
- /
- *Kranten moeten bewijzen dat betrokkene in 2006 12 jaar oud was omdat hij toen voetbalde bij 8 tot 12 jarigen”*

Verzoeker verklaarde hierbij onder meer het volgende:

“Ik kom vandaag met twee originele documenten uit Afghanistan. De documenten kwamen in een envelop van DHL met datum 07/11/2012. De documenten zijn opgestuurd door mijn neef [M.R.] vanuit Afghanistan.

De originele documenten bewijzen het overlijden van mijn moeder. Er is een document van het ziekenhuis van Kabul en een document van personen van het wijkcomite waar mijn moeder woonde.

In de envelop zaten ook copies van Taskara's van de drie personen van het wijkcomité die het overlijdensattest hebben opgemaakt.

Met deze documenten wil ik bevestigen dat mijn leven in Afghanistan in gevaar is. Mijn moeder is vermoord omwille van [N.A.] (de man van mijn zus). De moordenaars kwamen voor [N.A.]. Omdat hij niet thuis was, hebben ze mijn moeder vermoord. Dat was op 05/07/2010. Op die dag was ik thuis en ik hoorde hen zeggen dat wanneer we de volgende keer terug komen-en [N.A.] is niet thuis, dan nemen we je zoon, zijnde mezelf, mee (...).”

2.10. Voor wat betreft het origineel overlijdensattest dat dateert van 27 juni 2012 stelt de bestreden beslissing dat verzoeker dit reeds eerder naar voren had kunnen brengen. De Raad acht deze beoordeling niet strijdig met de op ontvankelijke wijze opgeworpen geschonden beginselen van behoorlijk bestuur noch met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker dit had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van diens tweede en derde asielaanvraag die respectievelijk dateren van 27 juni 2012 en 12 juli 2012. Verzoeker kan de gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen met zijn simpel betoog dat *“hij deze documenten nog niet eerder in bezit (had) en (ze) dus ook niet (kon) voorleggen tijdens de vorige asielaanvragen”*.

2.11. Verzoeker bekritiseert vervolgens de in bestreden beslissing gedane beoordeling van de verwerende partij aangaande de overlijdensattesten, namelijk dat deze documenten zijn wat ze zijn, maar de gedane beoordeling in de bestreden beslissing betreffende het origineel overlijdensattest dat dateert van 27 juni 2012, namelijk dat verzoeker dit reeds eerder naar voren had kunnen brengen, kan de bestreden beslissing reeds voldoende schragen op dit punt (zie supra). Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dezelfde vaststelling geldt voor het overlijdensattest van verzoekers moeder, opgesteld door het wijkcomité, omdat verzoeker niets inbrengt tegen het reeds voldoende schragend motief in de bestreden beslissing op dit vlak, namelijk dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft en geschreven kan zijn op aanvraag.

2.12. Uit het betoog van verzoeker blijkt verder dat hij de overtuiging is toegedaan dat *“de andere neergelegde documenten”* een nieuw onderzoek ten gronde noodzaken waarbij hij poneert dat deze documenten van *“uiterst belang”* zijn en dat verzoeker *“heel wat nieuwe feiten”* heeft vermeld waarover de Dienst Vreemdelingenzaken niet te oordelen heeft, maar deze algemene overtuiging kan de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door verzoeker overige neergelegde documenten niet onderuit halen.

2.13. De bestreden beslissing stelt verder, *“Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze vraagt de asielaanvraag van de betrokkene onafhankelijk van het dossier van zijn zus te behandelen, waarbij opgemerkt moet worden dat elk dossier van een asielaanvraag individueel wordt behandeld, dat de betrokkene al vanaf zijn eerste asielaanvraag apart werd gehoord door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene dan ook reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle redenen naar voren had kunnen brengen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, (...)”*. Verzoeker is het niet eens met deze beoordeling en betoogt dat hij niet heeft durven vertellen dat hij geen moslim meer is aangezien de eerste asielaanvraag behandeld werd samen met het dossier van zijn zus en haar familie. Daarna volgt een uitgebreid betoog aangaande de gevaren die afvallige moslims lopen in Afghanistan. De Raad stelt echter vast dat verzoeker helemaal niets inbrengt tegen te beoordeling in de bestreden beslissing *“dat de betrokkene al vanaf zijn eerste asielaanvraag apart werd gehoord door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene dan ook reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle redenen naar voren had kunnen brengen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten,”*. Verzoeker is ervan overtuigd dat het element van afvallige moslim een nieuw element is dat een onderzoek door de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noodzaakt, maar dit kan voormelde motivering in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet aan het wankelen brengen. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dan weer dat hij niet durven vertellen heeft waarom hij een afvallige moslim is, namelijk omdat de advocaat die hem bijstond tijdens de eerste asielaanvraag een moslim was, maar verzoeker maakt los van het feit dat hij dit niet aantoont, ook niet aannemelijk dat hij zijn advocaat niet zou kunnen hebben verzocht het gehoor te verlaten om alsnog mee te delen aan het Commissariaat-generaal dat hij een afvallige moslim is. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij in België bij zijn zus woont en haar niet durft te vertellen dat hij geen moslim meer is, maar los van het feit dat hij dit niet aantoont, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij dit niet zou kunnen vertellen aan het Commissariaat-generaal tijdens een individueel gehoor, waarbij zijn zus niet aanwezig is. Verzoeker voert verder nog een uitgebreid betoog inzake zijn vermeende minderjarigheid tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag die het volgens hem extra moeilijk maakte om zich los te maken van zijn familie, maar geeft zelf toe dat hij ondertussen 18 jaar geworden is en een beroep tegen de beslissing van de Dienst Voogdij waaraan de bestreden beslissing herinnert, niet meer mogelijk is wegens een gebrek aan belang, zodat de Raad niet verder ingaat op dit betoog.

2.14. De Raad stelt vast dat het element van afvallige moslim en artikels inzake de gevolgen voor een Afghaan die zijn geloof afvallig zou zijn maar blijven gerecycleerd worden gedurende opeenvolgende asielaanvragen en verzoekschriften en dat steeds verschoningsgronden worden vooropgesteld voor het niet eerder inroepen van het element van afvallige moslim, soms dezelfde, soms andere. Zo kan in de in punt 1.2. bedoelde beslissing reeds gelezen worden, *“Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat dd. 27.06.2012 + begeleidende teksten (verwijzingen naar 11 internetartikels, 4 begeleidende stukken dd. 22.02.2011, 29.03.2012, 21.10.2005, 08.2011) voorlegt inzake de gevolgen voor een Afghaan die zijn geloof afvallig zou zijn. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt, Overwegende dat betrokkene op geen enkele manier kan staven dat hij het moslimgeloof afvallig zou zijn en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.”* en: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in hotel Barry te Brussel geïntimideerd geweest zou zijn door de Afghanen rond hem, zodat hij uit angst voor zware mishandeling niet zou hebben durven toegeven atheïst te zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de aanwezigheid van de tolk op het CGVS hem ook angst zou hebben ingeboezemd omdat die ook moslim geweest zou zijn.”*

In het in punt 1.2. bedoelde arrest kan reeds gelezen worden, *“2.10. Waar verzoeker ook nu in zijn verzoekschrift weer aangeeft dat hij zijn afvalligheid van de islam niet durfde kenbaar te maken omdat zowel zijn zus als zijn vroegere raadsman wel moslim zijn, alsook omdat hij geen vertrouwen had in zijn tolk, die hem tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal ter beschikking werd gesteld, aangezien er een grote kans bestond dat deze ook moslimgelovig was, stelt de Raad vast dat deze blote verklaringen aldus geen afbreuk doen aan de concrete beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris.”*

2.15. De bestreden beslissing stelt ten slotte nog *“Overwegende dat de betrokkene een blad met de uitgifte van aandelen uit 1993 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit blad reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.”* Uit het administratief dossier zoals het aan de Raad wordt voorgelegd blijkt niet dat verzoeker dergelijk blad met uitgifte van aandelen heeft neergelegd. Verwerende partij laat in haar nota gelden dat *“uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk blijkt dat een dergelijk document- op naam van M.A. werd voorgelegd”*, doch dit blijkt niet en verwerende partij voegt het betrokken stuk ook niet toe aan de nota. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn conclusie dat dit aantoont dat zijn dossier onzorgvuldig behandeld werd. Verzoeker betwist immers niet dat de overige motieven die figureren in de bestreden beslissing betrekking hebben op elementen die zijn dossier kenmerken. Het gegeven dat mogelijk één motief in de bestreden beslissing sluipt dat geen betrekking heeft op verzoeker volstaat op zich niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA